

JAUME CABRÉ

En aquesta allau de reconeixements cap a una figura com la del doctor Badia, em trobo més aviat com se sentiria un intrús. Però no vull deixar de participar-hi, tot i que sóc conscient que el meu no és un homenatge de l'estudiós sinó, tan sols, de l'admirador incondicional. El que passa és que a mesura que he anat escoltant els parlaments, m'he anat esperant fins a arribar a sentir-me esgarriat, perquè es veu que, sense tenir una idea del que perpetrava, sempre m'he allerat el privilegi excepcional que Carles Miralles s'ha permès de manera singular en el seu poema: resulta que amb aquella alegria que dóna la inconsciència, habitualment he tractat de tu el doctor Badia.

Sense que serveixi d'excusa, si més no puc presumir d'haver-lo conegut abans que alguns dels que m'han precedit, com fins i tot el mateix doctor Laporte, ja que vaig assistir com a alumne incògnit a les seves classes, quan encara no tenia clar què volia ser quan fos gran i, amb la boca oberta, el vaig poder sentir parlar per primer cop del substrat. Era a l'aula 11, concretament, i jo tenia molts pardals al cap. D'una manera més conscient, segurament amb menys pardals, sí que em puc considerar «alumne-nét» del doctor Badia perquè vaig tenir un altre privilegi: en

diverses assignatures, vaig poder ser alumne de Joan Veny i de Joaquim Rafel, que —ells sí— en foren distingits alumnes. Puc presumir, si m'ho permeteu, de pertànyer a una rànica estirp filològica que culmina amb el nostre admirat doctor Badia.